

Arrest

nr. 55 317 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHOUKENS, die loco advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst hebben verlaten. U stelt dat u in Armenië problemen kende met de artsen. U werd 2 ½ jaar geleden ziek. U ging in februari 2009 naar uw kinderen die in de Russische Federatie wonen. U onderging er een medische controle en een diagnose werd opgesteld. U had kanker en diende chemotherapie te ondergaan waarna u zou moeten geopereerd worden. Het hoofd van de afdeling chemotherapie was echter van Azerische origine en weigerde u te behandelen omdat u een Armeense bent afkomstig uit Baku. U keerde onmiddellijk terug naar Armenië. Uw zus bracht u naar het hospitaal en ze zeiden dat alles in orde zou komen met een chemotherapiebehandeling. Ze zeiden eveneens dat er geen andere mogelijkheid was om u te helpen behalve met chemotherapie. Gedurende

zeven maanden kreeg u zes maal een chemotherapiekuur. De dokters zeiden erna dat alles in orde was en dat u later diende terug te komen op controle. U ging hierna naar uw kinderen in de Russische Federatie omdat u ze al lang niet meer had gezien. U voelde zich echter terug slechter worden. Uw zoon zei dat u hulp diende te zoeken in het buitenland. Eind november 2009 werd u naar België gebracht. Op 2 december 2009 kwam u in België aan waar u dezelfde dag nog een asielprocedure heeft opgestart. U bent in het bezit van uw geboorteakte, een kopie van één pagina uit uw paspoort met Russische vertaling, en meerdere medische attesten uitgereikt door het Nationaal Oncologisch Centrum te Erevan. Ondertussen heeft u een operatie ondergaan in België. U voelt zich terug beter en kan opnieuw praten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 5-9) blijkt dat u naar België kwam enkel en alleen omwille van medische redenen. In Moskou werd namelijk vastgesteld dat u kanker had, dat u met chemotherapie diende behandeld te worden waarna u een operatie nodig had. U onderging in Erevan gedurende zeven maanden zes chemotherapiebehandelingen. De dokters zeiden dat uw aandoening enkel met chemotherapie kon worden behandeld en dat een operatie niet aangeraden was. Toen u na zeven maanden op bezoek was bij uw kinderen in de Russische Federatie werd u terug ziek en kwam u naar België om te worden behandeld. U stelt dat u de artsen in Armenië niet meer vertrouwt aangezien u niet was genezen en ze geen operatie wilden uitvoeren. Gevraagd waarom ze geen operatie wilden uitvoeren stelt u aanvankelijk (CGVS p. 7) dit niet te weten, later verklaart u (CGVS p. 8) dat de artsen dit u niet aanraadden omdat een dergelijke ingreep levensgevaarlijk was. Ook moet worden opgemerkt dat u voor uw behandeling telkens naar hetzelfde medisch centrum te Erevan ging en dat u nooit bij een andere gezondheidsinstantie in Armenië medische hulp heeft gezocht. Redelijkerwijze kan men verwachten dat vooraleer iemand zijn land verlaat, men meerdere pogingen onderneemt om de nodige medische hulp te krijgen in zijn land van herkomst. U stelt verder (CGVS p. 9) dat u door de chemotherapie te volgen in Erevan zeven maanden heeft verloren waardoor u zelfs invalide bent geworden. Gevraagd of u deze beweerde slechte of onvoldoende medische behandelingen heeft aangeklaagd bij de bevoegde autoriteiten antwoordde u ontkennend, terwijl dit gelet op uw ernstige beweringen redelijkerwijze verwacht mag worden. U verklaart hierop dat de artsen zeiden dat ze u juist hadden behandeld, dat u geen arts bent en dus niet kan weten of ze goed of slecht hebben gehandeld. Bijgevolg blijkt dat u zich enkel baseert op vermoedens waarvan u geen begin van bewijs van heeft of van aanbrengt.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U verklaart ook (CGVS p. 5) dat er in Moskou bij u kanker werd vastgesteld maar dat het hoofd van de afdeling chemotherapie van Azerische origine was en u weigerde u te behandelen omdat u een Armeense bent afkomstig uit Baku. Er moet worden opgemerkt dat u een Armeens staatsburger bent (CGVS p. 2) en dat aldus uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ten opzichte van Armenië dient te worden geëvalueerd. Bijgevolg dienen de problemen die u ondervond in de Russische Federatie niet in aanmerking te worden genomen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en de kopie van één pagina uit uw paspoort met Russische vertaling bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist in deze beslissing. De tien medische attesten uitgereikt door het Nationaal Oncologisch Centrum te Erevan leveren louter informatie over uw medische problemen en over een deel van de medische behandelingen die u hiervoor kreeg, met name uw eerste vijf chemotherapiebehandelingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u gezondheidsproblemen aanhaalt (zie de tien medische attesten uitgereikt in 2009 door het Nationaal Oncologisch Centrum te Erevan), die naar uw zeggen de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Zij geeft enkele theoretische beschouwingen, ondersteund door rechtspraak en rechtsleer met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel en betoogt dat de verwerende partij ontegensprekelijk onzorgvuldig gehandeld heeft door haar de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Volgens haar moest worden besloten dat gelet op de voorgelegde gegevens onmogelijk de ernst van de situatie kon worden beoordeeld. Zij legde immers bij haar verhoor verslagen voor van de artsen in Armenië welke haar verhaal konden staven, maar de ernst van de aandoening van verzoekster kon hieruit niet worden afgeleid. Zij heeft een dodelijke aandoening die zich zal manifesteren bij gebrek aan een adequate medische behandeling. Verder merkt verzoekster op dat, hoewel haar raadsman ter zitting stelde dat de actuele medische toestand van verzoekster nog diende te worden onderzocht en diende te worden opgevraagd, reeds op de vijfde werkdag na het verhoor een negatieve beslissing werd genomen. Er werd bijgevolg aan verzoekster en haar raadsman te weinig tijd geboden om de relevante medische stukken uit België op te vragen teneinde haar verhaal te staven.

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het recht op leven zoals vervat in artikel 2 EVRM. De verwerende partij, zo stelt zij, heeft te snel en te onzorgvuldig geoordeeld met betrekking tot haar medische toestand. Immers, door de negatieve beslissing kan voor haar een levensbedreigende situatie ontstaan. Het is dan ook een negatieve verplichting van de lidstaat enige handeling te stellen welke verzoekster het recht op leven ontzegt. Bovendien is het een positieve verplichting van de lidstaat om verzoekster dergelijk statuut te overhandigen teneinde een effectief recht op leven van verzoekster te garanderen. Het risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) is in casu wel degelijk aanwezig. Bovendien hebben wetenschappelijke artikels duidelijk stelling genomen met betrekking tot kankersterfte in Armenië. Het is wetenschappelijk vastgesteld, enerzijds dat het aantal kankerpatiënten stijgt terwijl het bevolkingsaantal daalt en dat het procentueel aantal kankerpatiënten die de ziekte niet overleven de laatste 17 jaar substantieel is gestegen, en anderzijds dat de behandeling van kanker in Armenië niet voldoende blijkt te zijn. Verzoekster brengt ter ondersteuning een medisch attest bij en stuk bij met de titel 'Efficacy of cancer treatment in Armenia: where is it going?'.

2.3. Verzoekster betwist niet dat zij naar België kwam, uitsluitend om medische redenen. De Raad stelt vast, wat haar asielaanvraag in het licht van het Vluchtelingenverdrag betreft, dat zij volledig voorbijgaat aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name, enerzijds, dat haar asielaanvraag moet worden beoordeeld in het licht van de situatie in Armenië gelet op haar nationaliteit en derhalve de problemen die zij ondervond in de Russische Federatie niet in aanmerking worden genomen, en anderzijds dat de door haar ingeroepen medische redenen op zich geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind. Overigens blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift dat verzoekster haar gezondheidstoestand uitsluitend wil getoetst zien aan de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

2.4. Wat de subsidiaire bescherming betreft, moet worden gewezen op artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter.

2.5. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

2.6. Uit deze bepalingen blijkt dat is uitgesloten van de subsidiaire bescherming diegene die een beroep kan doen op artikel 9ter. Gelet op de gegevens van het dossier kan bezwaarlijk worden betwist dat verzoekster op grond van haar gezondheidssituatie een aanvraag kan indienen zoals voorzien in artikel 9ter bij de minister of zijn gemachtigde -en dus niet bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat terzake geen bevoegdheid heeft- teneinde een machtiging tot verblijf

in het Rijk te bekomen. Ten aanzien van het desbetreffende motief in de bestreden beslissing brengt verzoekster overigens geen argumenten bij die aannemelijk zouden maken dat dat niet het geval is.

2.7. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in casu niet aangetoond. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Gelet op de onbevoegdheid van de verwerende partij om uitspraak te doen over een aanvraag op grond van artikel 9ter, valt niet in te zien op welke wijze het neerleggen van bijkomende stukken omtrent verzoeksters medische situatie en een uitstel van het nemen van de bestreden beslissing enig soelaas zou kunnen hebben gebracht.

2.8. Een schending van artikel 2 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt: de Raad wijst erop dat de schending van dit artikel niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Bovendien is de Raad is niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te oordelen over de toepassing van het voormelde artikel 9ter. Om die reden kunnen de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd niet dienstig worden aangebracht. Zo een schending van artikel 2 EVRM omwille van ontstentenis van aangepaste medische behandeling kan worden ingeroepen, moet dit geschieden bij de afhandeling van de aanvraag van machtiging tot verblijf.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste en het tweede middel niet gegrond zijn. Verzoekster heeft geen elementen bijgebracht die, in weerwil van de pertinent gemotiveerde bestreden beslissing, de toekenning van de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in haren hoofde zou verantwoorden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS